

„Je dosti podivné, že Anglie, monarchistická do morku kostí a konzervativní doma, vždy jednala v zahraničních záležitostech jako svatý patron demagogických aspirací, kdy vždy podporovala lidová hnutí usilující o oslabení základů monarchie.“ – memorandum Petra Durnovo caru Nikolaji II, únor 1914

Otázka, kdo dosadil Hitlerův režim k moci, je klíčovou pro pochopení všech následných tragických událostí. Nesprávné vyhodnocení období „raného nacismu“ vede k chybnému hodnocení příčin druhé světové války – hádanky a záhady se násobí. Pokud máme věřit historickým knihám, pak političtí vůdci jednají v rozporu s veškerou logikou a selským rozumem. Ale to je prostě nemožné – již jsme řekli, že naprostí šílenci se do úřadu nedostanou. Státníci usilují o odměny jim poskytované ve formě moci, a to předpokládá logiku jejich činů. Pokud je vláda vedená loutkou, pak i ta má stále potřebu moci, jen ne vlastní – a v tom je celý ten rozdíl! Je důležité pochopit, že každé rozhodnutí je činěno zcela na základě politických nebo ekonomických dividend, které země sklídí, ať již je zcela nezávislá, nebo ať je její suverenita jen kaširovaná, v kterémžto případě jde benefit „šéfovské“ zemi. A pokud, po přečtení historického výzkumu o předvečer druhé světové války, máte dojem, že všechny světové vlády byly řízeny pomatenci, kteří nechápali zjevné důsledky svých činů, pak to znamená, že sám jeho autor nepochopil o tomto období nic.

Abychom řádně vyhodnotili činy světových vůdců, musíme se vrátit o několik let zpět a ponořit se do špinavé kuchyně ruské a německé revoluce. Začneme tou německou. Ta začala na pozadí těžkých bojů v Německu na všech frontách. Nicméně je nemožné vysvětlit jeho vojenskou porážku. Tedy můžete, ale jen když zapomenete na pár důležitých faktů. Jedním z nich je, že v r. 1945 bylo Německo zcela okupováno a stále vzdorovalo do posledního muže. Když začala revoluce v r. 1918, ani jeden nepřátelský voják se nedostal na německou půdu. V první světové válce Německo neznalo hrůzy bombardování, o to více kobercového, které dokázalo vymazat stopy po jakémkoliv městě ze zemského povrchu. Německo trpělo velkými ekonomickými problémy, ale v Berlíně a Hamburku nebyl hlad v takovém měřítku, jako v Leningradu v r. 1941. Takže proč došlo k revoluci?

Protože byla uvedena do pohybu. Stejně síly, které zničily Ruské impérium v únoru a říjnu, byly nyní připravené pohřbít svého druhého geopolitického konkurenta – říši císaře Wilhelma. A opravdu ji pohřbily! Umělý kolaps Německa vytvořil úrodnou půdu pro nacisty, aby rozjeli svoji agendu.

„Říkám vám, že až se dostanu k moci právními prostředky, vytvoříme nacistický soud a pomstíme listopadovou revoluci, a mnoho krků dle práva přijde o hlavu.“ (Alan Bullock, „Hitler a Stalin“) – prohlásil Hitler otevřeně. Možná lhal nebo přeháněl, že Německo bylo „bodnuto do zad“, či to možná byl další trik Goebbelsovy propagandy. Posuďte sami...

Kancléřem v době kolapsu Německa byl princ Max von Baden. Přesněji řečeno jeho vzestup k moci 3. října 1918 znamenal vytvoření nové vlády, ve které udávali tón nikoliv upjatí císařem podporovaní představitelé, ale pravicoví sociální demokraté vedení Ebertem a Scheidemannem. Na konci září byla na frontách obtížná situace. Němečtí spojenci kolabovali. 30. září podepsalo příměří se spojenci Entente Bulharsko. Vůdci Rakouska-Uherska a Turecka také začali uvažovat o přežití svých režimů, a ne o vítězství v probíhající válce. V tu dobu bylo posílení jejich ducha a důvěry ve vítězství tím nejdůležitějším úkolem – pro Německo, samozřejmě.

Pro oponenty Německa bylo prioritou číslo jedna zorganizování separátních rozhovorů se satelity Německa. Válka se protahovala. I když hrozila bezprostřední porážka Německa, to se stále nechtělo vzdát, takže roztržštěním jeho spojenců mohla Entente konec uspíšit. V Londýně a Paříži také byla populace na pokraji hladu a nedokázala strpět další miliony

pohřbů. Dokonce i pro Spojené státy, které do války právě vstoupily, nebyl vleklý boj žádoucí. Nebyla náhoda, že Washington čekal čtyři roky a válku Německu vyhlásil až šest měsíců před jeho porážkou. Tím měly být minimalizovány ztráty, zatímco se využilo to, co poskytlí ostatní, místo aby Američané plnili neproniknutelné německé zákopy mrtvolami pěšáků.

Zde v kritický okamžik došlo ke skutečným zázrakům. Německý kancléř princ Max von Baden onemocněl. Pro něj to bylo opravdu špatné, ale pro zemi to nebylo katastrofické. Nicméně problémem nebyla princova nemoc, ale její následky. Jak k tomu došlo? Nijak. Nesmysl.

Princ Max von Baden spal.

A spal docela dlouho! Déle, než kdokoliv jiný na světě. Dokonce i ti nejunavenější a nejvyčerpanější. O tomto „zázraku“ se v učebnicích nedočtete: historici přehlíží fakta, která vám nedokážou vysvětlit. Informace lze najít v pamětech britského premiéra Lloyda George. Nejen, že kancléř spal mimořádně dlouho, ale vlastně během té doby Německo prohrálo válku!

princ Max von Baden

„Nadměrná dávka prášků na spaní ho poslala do zapomnění na 36 klíčových hodin, od 1. do 3. listopadu. Když se probudil, zjistil, že němečtí spojenci – Turecko a Rakousko-Uhersko – již válku opustili a že bolševičtí agitátoři rozdmýchávali nepokoje v celé zemi.“ (David Lloyd George, válečné vzpomínky, (1938)).

Vídeň a Istanbul ve skutečnosti podepsaly separátní mírové dohody s Entente, zatímco německý vůdce spal klidně jako mimino. Když se probudil, jeho země byla již jednou nohou v hrobě.

Věříte ve spontánní 36 hodinový spánek kancléře? Věříte, že ho nedokázal probudit žádný člověk? – Že to nikdo na pozadí vyvíjejících se událostí nechtěl udělat? No, Stalin nemohl spát během bitvy o Moskvu, bez ohledu na to, jak vyčerpaný byl. Hitler nemohl spát během kritických okamžiků, kdy spojenci útočili na Berlín, jako by jeho nervový systém nemohl ani trochu odpočívat! Dokonce i nemocný a přepracovaný George W. Bush (stejně jako každý prezident) byl v případě katastrofy rozsahu 11 září 2001 probuzen. Pokud jste v této pozici, musíte vést zemi – dávat pokyny a reagovat na rychle se měnící prostředí.

Ale princ von Baden spal a spal. Pro tento „klid“ během tak rozhodujícího okamžiku v německé historii existují jen dvě rozumná vysvětlení, a obě nám říkají, že německá „revoluce“ má silnou pachut' konspirace nebo tajné operace.

Někdo, vůbec ne náhodou, dal skutečně nemocnému princovi dost prášků na spaní, které by zabily koně, a pak pod všemožnými výmluvami bránil všem, aby ho probrali.

Princ si toto alibi vybral sám, tvrdil, že je nemocný a v klidu spal ve své kanceláři, a nezasahoval do kolapsu své země.

To, co se opravdu stalo, necháme na hodnocení našim zvědavým historikům. Na druhou stranu je to jeden z příkladů, kdy další podrobnosti k případu nic podstatného nepřidávají. Byl zde ještě jeden zajímavý okamžik, který charakterizuje německou revoluci a naši spící krásku, prince von Badena. Jak je dobře známo, smrt císařovy říše začala povstáním námořníků v Kielu. Stejně jako v Rusku byli „hrdostí a slávou“ německé revoluce její námořníci, a oboje loďstva strávila většinu války ve svých přístavech. Bitevní lodě a válečné lodě jsou příliš drahé, aby se jimi plýtvalo tím, že se nechají potopit v bitvách. Díky propagandě a nečinnosti se námořníci stali údernou silou pro „změnu“...

Provokace ke vzpouře v přístavu Kiel poslala vzpurné námořníky a „bratry“, kteří vyšli

z bojového cviku, do rozhodující bitvy s britskou flotilou. Pro německé admirály byla tato myšlenka krásná sama o sobě: rezolutně válčit s nepřitelem. Námořníci byli kartami, kterými bylo možné stále ještě hrát. Vítězství mohlo radikálně změnit celou situaci, a v případě porážky by věci nebyly o moc horší. Nakonec je smrt v bitvě v každém případě slučitelnější s vojenskou ctí, než kapitulace. Tato skvělá propagandistická zpráva měla na námořníky opačný vliv a ti se začali bouřit.

Jak se říká takovému chování? Prostě – vzpoura. Takový zločin je trestán v ozbrojených silách velmi tvrdě. V době války vynese jakýkoliv armádní tribunál jednohlasně jen jeden rozsudek – smrt. Ale německá vláda, nově vedená sociálními demokraty, tuto metodu na vzbuřence neaplikovala. Navíc princ Max vydal dekret zakazující použití síly k potlačení šířící se neposlušnosti. A když nečinnost způsobila, že se vláda ocitla před kolapsem, kancléř se náhle „probudil“ a zavolal císaře Wilhelma do německého hlavního štábu ve městě Spa a navrhl mu, aby abdikoval. „Byl to pouze dlouhý spánek prince Maxe, který mu bránil přijít s tímto doporučením ohledně Wilhelma dříve,“ napsal britský premiér Lloyd George. Nevím jak vy, ale čím hlouběji tyto zázraky studuji, tím více pochybuji, že galantní německý princ Max „opravdu“ spal...

Situace byla velmi podobná ruské revoluci v únoru, kdy panovník byl nucen abdikovat a tato abdikace – ne „revoluční situace“ – okamžitě zavedla zemi na její smrtelnou postel. Ale pokud Nikolaj II podlehl vydírání, císař projevil chladnou mysl. Měl jednu výhodu: na rozdíl od svého ruského bratrance nebyl zatčen. Ale panovníkova svéhlavost mohla vzít vítr z plachet silám, které se daly do pohybu a rychle odstranily německou říši ze seznamu vojenských velmocí. Proto musel někdo hodně lhát.

Max von Baden udělal na prince a premiéra něco naprosto neuvěřitelného: oznámil abdikaci svého císaře, i když od něj dostal jasné a rozhodné odmítnutí!

Ve skutečnosti Wilhelm abdikoval tři týdny po oznámení jeho abdikace! A princ nebyl jen kancléřem, ale také jeho blízkým příbuzným. Není-li toto vlastizrada, co již by jí mělo být? Jsou zde další „shody náhod“, které naznačují, že jak německá, tak ruská revoluce pocházely ze stejného hnízda. Nepokoje v Petrohradu vypukly 23. února 1917, přesně den poté, co car opustil hlavní město a odjel do válečného štábu v Mobylevu. Za 8 dní se Rusko doslechlo o jeho abdikaci. A podobně i 28. října 1918 Wilhelm opustil Berlín a odjel do válečného štábu ve Spa. O dvanáct dní později bylo oznámeno Němcům, že už žádného panovníka nemají.

Po vykonané práci odchází hrdina do západu slunce. Když si přisvojil moc boha všemohoucího (protože panovníci jsou jím pomazáni) podal Max von Baden svoji rezignaci a předal kancléřství vůdci sociálních demokratů Friedrichu Ebertovi. Začal tím, že odstoupil svého císaře, a pak na svoji pozici rezignoval. Během jedné hodiny (!) po převzetí moci nový vůdce Sociálně-demokratické strany „prohloubil“ revoluci a svévolně prohlásil Německo za republiku!

Vláda „spícího“ prince Maxe byla u moci pouze něco přes měsíc. A během tohoto měsíce dokázal tak hbitě ztratit nejdříve všechny spojence Německa, a pak samotné Německo! To

Wilém II, německý císař

jsou muži, které později Hitler nazval zrádci a převlékači kabátů – a nejen za „měkké“ zrušení monarchie. Samozřejmě, že Scheidemann, Ebert a jejich komplici z nové vlády urychleně podepsali příměří se zeměmi Entente, okamžitě poté, co se dostali k moci.

Celá věc byla provedena tak obratně, že na to Němci skočili jako kavka na skořápky. Když si pročítáte tento dokument, otázky, kdo německou revoluci zorganizoval a proč, padají samy:

- Článek 4. Předání následujícího válečného materiálu německou armádou: 5,000 děl, 25,000 pušek, 3,000 minometů a 1,700 letadel.
- Článek 7. Spojenci Německa předali následující: 5,000 lokomotiv, 150,000 železničních vagonů a 5,000 nákladních aut.
- Článek 9. Zásobování a stravování okupačních sil v Porýní (mimo Alsaska-Lotrinska) bude zodpovědností německé vlády.
- Článek 10. Okamžité vydání, bez reciprocity, všech válečných zajatců příslušejících armádám spojenců...

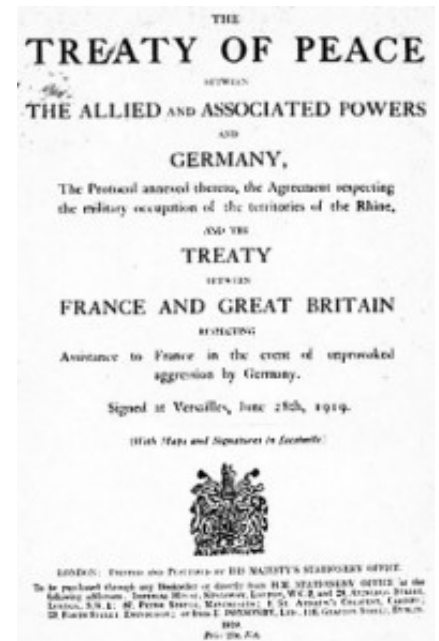
Mimo výše uvedeného muselo Německo převést spojencům: 6 těžkých křižníků, 10 válečných lodí, 8 lehkých křižníků, 50 torpédoborců a 160 ponorek.

Říkáte tomuto „příměří“? Mohou být takovéto požadavky zahrnuty do jeho textu? Příměří je jinak známo jako zastavení palby. Tento dokument, napsaný Entente a rychle podepsaný novým německým vedením, nelze nazvat jinak, než bezpodmínečnou kapitulací. Pokud by Němcům bylo řečeno, co Britové a Francouzi požadují, nadále by vzdorovali. Proto byl tento dokument označen za „příměří“. Německo nejdříve složilo zbraně, zavázalo se stáhnout své síly ze všech okupovaných území, převedlo kontrolu nad svým loďstvem spojencům, předalo těžké zbraně a dopravní prostředky a propustilo vězně. Teprve po tom všem, kdy už Němci neměli žádnou armádu ani prostředek pro odpor, mohly „mírové rozhovory“ začít. Takže Němci nejdříve předali své zbraně a teprve později se dozvěděli, za jakých podmínek to udělali!

Porážka Německa proběhla hladce a bez problémů. Za souhlasu císaře začala německá delegace jednat o příměří 7. listopadu 1918 – tedy předtím, než Wilhelm oznámil svoji abdikaci. Spojenci dali Němcům 72 hodin na rozmyšlenou, které vypršely 11. listopadu. Císař by s takovýmito přemrštěnými podmínkami nikdy nesouhlasil. Nakonec podepsání dokumentu znamenalo porážku Německa v první světové válce! Bylo proto tehdy nezbytné, aby bylo podepsáno „příměří“, když žádný císař neexistoval. Jinak by toto příměří, které bylo ve skutečnosti prakticky kapitulací, nebylo nikdy podepsáno. Tudiž 9. listopadu byla světu oznámena lež Max von Badena o císařově abdikaci a nová vláda složená z loutek okamžitě podepsala dokumenty, ve lhůtě stanovené protivníky – 11. listopadu.

A všechny ty papíry již byly připraveny? A velení Entente již bylo schopno vypočítat množství děl a vojenského vybavení, které měli Němci „předat“? Možná, že němečtí delegáti si sebou laskavě přinesli seznam? Či možná to spojenci celé naplánovali mnohem dříve, když předem věděli o hrozícím státním puči?

Propaganda Entente přesvědčila Němce, že bude uzavřena férová mírová dohoda, pokud se Němci zbaví císaře. V této náladě byli mnozí a to přispělo k tomu, že se ho populace zdráhala podpořit. Němci svrhli svoji vládu, zatáhli zemi do chaosu a učinili pokračování boje nemožným. Nicméně když psali podmínky příměří a Versailleské smlouvy, nikdo Němcům, kteří svrhli Wilhelma, žádné laskavosti nedělal. Naopak, lidstvo nepoznalo tak tvrdý „mír“ od punských válek mezi Římem a Kartágem. V důsledku toho se Němci cítili podvedeni a zrazeni. Musím říct, že většina zrádců nakonec došla svého trestu. Matthias Ertzberger,

který podepsal příměří, byl zastřelen v srpnu 1921 dvěma nacionalisty. Ti, kteří podepsali Brest-litevskou smlouvu na ruské straně, také nepřežili déle, než do roku 1937-1938...

Přirozeně, že vyděračská Versailleská smlouva tehdy podepsána byla. Zbytek znáte: reparace až do r. 1988, hlad a mrznutí bezprecedentní v lidské historii. Němci vystřízlivěli rychle, ale nebylo cesty zpět. Německá výroba zboží se propadla na úroveň z r. 1888, ačkoliv populace od té doby vzrostla o 30%. Všichni se museli rozhodnout, že buď budou trpět, nebo zavřou okna a pustí si plyn. Tehdy začal vzestup Adolfa Hitlera do politické arény. Chápal, kdo vyhrál první světovou válku a koho laskavé svolení je potřeba, aby se Německo dostalo opět na nohy.